Simona Goşu

Fragil

povestiri

POLIROM
2020

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

Manuscrisul acestei cărți a fost selectat în cadrul programului Bursa „Prima Carte“, organizat de Fundația Friends for Friends (ffff.ro), cu susținerea Friends\TBWA, din dorința de a oferi sprijin pentru finalizarea unei cărți scriitorilor români talentați, dar nepublicați. Proiectul a constat în facilitarea unui program intensiv de mentorat pentru finalizarea manuscrisului, sub îndrumarea scriitorilor Marius Chivu și Florin Iaru.

© 2020 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © ch_ch/Depositphotos.com
Foto autoare: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GOȘU, SIMONA

Fragil: povestiri / Simona Goșu. – Iași: Polirom, 2020

ISBN 978-973-46-8319-2

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Aleea Duetului 26 5
Împăratul 33
Revederea 48
Negresa 57
Vecinii noştri 64
La ştrand 77
Legături 80
Un miros dulce 97
Lumină 103
Drumul spre palat 122
Hotel Paradis 144
Primii fulgi 162
Secrete 173
Feeling scared is good 215
Îndoieli 223
O zi de vacanţă 242
Singuri 252
Nelinişti 256
Zi de vizită 275
Cinema Central 288

S-a șters la gură și a oftat. Fetița a apropiat păpușa de piept și s-a mișcat pe scaun.

— Eu mă duc. Trebuie să doarmă asta mică.

— Cum să te duci? Nu mai zi că te duci, zi că pleci. N-o culca acu'. Trebuie s-o ții pe umăr să dea aeru' afară. Altfel te urlă toată noaptea.

— Cum adică? a întrebat fetița, ridicând păpușa pe umăr.

A lipit-o de gât și a strâns-o sub bărbie, cu picioarele înainte.

— Așa? a zis fata și a întins mâinile în aer.

— Nu așa, a dat din cap străbunica.

— Îmi arăți, te rog?

Fetița i-a dat repede păpușa și a rămas cu palmele lipite, ca într-o rugăciune.

— Nu știam că sunt atâtea reguli, a continuat, urmărind-o cu atenție.

— Păi? Ce credeai? Se crește greu carnea de om, lasă că vezi tu.

Mica și-a potrivit păpușa pe umăr. S-a apucat să-i maseze cu mișcări lente spatele. Fetița îi privea mâinile noduroase, acoperite de pete și vene albăstrii. Pielea crăpată, albicioasă de pe antebrațe îi sălta cu fiecare mișcare; a atins-o cu degetul și l-a tras repede, ștergându-se pe tricou.

— Uite-așa, uite-așa se face, repeta străbunica, plimbându-și palmele de sus până jos pe spatele păpușii.

— Pot să fac și eu? a întrebat fata și s-a repezit să-i ia bebelușul.

— Ia, să te văd.

Fetița a imitat câteva momente gesturile bătrânei, care o aproba din cap. A culcat apoi păpușa pe genunchi.

— Trebuie să plec, Mica. Mai vin și mâine, da? Uite, aproape a adormit, a rostit încet.

A dat să se ridice.

— Stai așa, stai.

— Ce? a șoptit fetița.

Mica a căutat sub pernă. A scos cutia de chibrituri și două lumânări. Mâinile îi tremurau. Și-a tras basmaua spre frunte și a icnit.

— Ia, vezi de-mi cată bastonu', fata mea. A căzut colea subt pat, a zis cu mâna în jos.

Fetița i-a șoptit bebelușului la ureche, l-a aranjat cu grijă pe scaun. S-a lăsat pe vine, căutând sub pat. A dat la o parte un ghemotoc de praf și a apucat bastonul. Înainte să se ridice, a îndreptat colțul preșului. Bătrâna s-a sprijinit în baston și, trăgându-se spre marginea patului, a călcat cu grijă pe preș, cu șosetele de lână. A gemut și a rezemat bastonul.

— Ia, fetică, știi ce-am io aici?

Fetița a încuviințat din cap și s-a așezat în genunchi. Și-a lăsat coatele pe pat, urmărind-o pe Mica.

— Știi, fata mea, cum s-aprinzi?

Fetița a ridicat din umeri și i-a luat cutia din mână. A scos un chibrit, l-a scăpărat de câteva ori.

— Ia, dă la mine, a zis bătrâna, gemând.

— Nu, lasă-mă, a spus fata, trăgându-și mâna.

A scos alt băț și l-a frecat de cutie. Chibritul s-a aprins din a treia încercare. Când a văzut flacăra, fetița a aruncat cutia și a ținut bețișorul cu amândouă mâinile. A inspirat cu putere.

— Mmm, ce frumos miroase, a zis cu ochii la dâra de fum.

S-a ridicat încet de pe genunchi și s-a așezat pe scaun.

— Stai așa, să nu-l stingi, a zis bătrâna, umezindu-și buzele.

Lumânarea îi tremura în mâna dreaptă, iar cu stânga trăgea de fitil, respirând greu.

— Ia, dă-i foc, i-a spus fetiței.

Alina a îndreptat chibritul spre lumânare.

— Să nu-i spui lu' mă-ta-mare, s-a încruntat Mica.

— Nici pe tine nu te lasă cu focu', nu? a întrebat fetița, neluându-și ochii de la chibritul care ardea în mâna ei.

Flacăra se mărise, coborând spre jumătatea bățului.

— Suflă, suflă, a spus bătrâna, expirând cu putere spre chibrit.

Fetița a scuturat din încheietură, în timp ce flacăra se mărea. Suflau amândouă spre chibrit, iar bătrâna își făcuse mâna căuș în jurul lumânării.

— Mica, Mica! a strigat fetița, scuturând mai tare chibritul.

L-a aruncat pe preș și s-a dat în spate, spre masă, cu mâinile depărtate de corp. Bătrâna a apăsat cu talpa chibritul. A gemut și i-a făcut semn din cap să se apropie.

— Uite, Alina. Când m-oi vedea întinsă-n pat, mi-aprinzi tu lumânarea, să am și io lumină.

— Lumină? a întrebat fetița și s-a oprit lângă noptieră. Nu e mai simplu cu asta? a spus, jucându-se cu întrerupătorul veiozei.

— Nu, nu, aia nu-i lumină. Aprinzi lumânarea și mi-o pui în mână. În tine am nădejde, fetiță. Tu ești nădejdea mea.

Alina aprindea și stingea veioza, în timp ce bătrâna privea lumânarea și se închina.

— Mica, eu plec, a spus fetița, luând păpușa în brațe.

S-a îndreptat spre ușă, și-a încălțat sandalele.

— Să nu-i zici lu' mamaie că ți-am adus chibrituri.

Bătrâna a dat din cap. Privea lumânarea fără să clipească.

Alina a ieșit în curte. Bunicii vorbeau lângă poartă, sub bradul ce despărțea grădina de flori de restul curții. Și-a

aranjat cu grijă păpușa pe scăunelul așezat la umbră, sub streașina casei, și s-a urcat în leagănul atârnat de vișin. Și-a luat avânt în vârful picioarelor, aranjând scândura leagănului sub șezut. Se îndepărta de trunchiul copacului și arunca câte o privire în spatele ei, spre bunici. S-a aplecat de mai multe ori și a prins viteză. Se balansa tare, întinzând picioarele spre streașina camerei joase din față, unde o lăsase pe Mica. Era camera pe care bunicii fetei o foloseau drept bucătărie iarna. Dar, de câteva luni, devenise camera Micăi. Doar bunica și nepoata mai intrau acolo – bunica să-i ducă mâncare, nepoata să-i țină de urât. La toamnă aveau de gând să construiască o cameră în spatele casei, ca bucătărie de iarnă, sau mai bine s-o mute pe bătrână acolo și să păstreze vechea ordine.

Alina putea să se dea în leagăn și câte o oră – nu mai văzuse vreunul la fel în parcurile de la București. Era o scândură îngustă, în care încăpea la fix. Bunicul o vopsise în galben și o agățase de o frânghie groasă, legată de ramura cea mai înaltă a vișinului. Cânta și, din când în când, îi făcea cu mâna bebelușului așezat cu fața la ea. Trăgea cu urechea la discuția bunicilor: femeia găsise cheia printre crăițe; vorbea tare, iar bărbatul mai mult asculta – ridica din umeri în timp ce strângea sârma pe care era petrecută cheia.

— O lăsăm aici, femeie, a spus, agățând cheia de stâlpul gardului.

A strâns țigara între buze. Și-a ridicat șapca și s-a șters pe frunte, netezindu-și părul alb:

— Vezi de treabă, femeie, dracii ăia de copii ai lu' Matei. S-or fi cocoțat unul în spinarea altuia, au întins mâna și au aruncat-o în flori. Îi prind eu, stai să vezi.

— Da, da, ca Lungilă? i-a răspuns nevasta, întinzând brațul înainte.

Vocea îi tremura și a continuat tare:

— Știu eu cine e-n stare de d-astea. Numa' să ne facă discuții, a adăugat, clătinând din cap.

— Mai termină, femeie, a zis bunicul în timp ce scotea fumul pe nas. Stau eu cu ochii pe golanii ăia, de nu i-oi prinde, a zis și a aruncat ochii spre drum.

— O cunosc eu. Mi-e că n-o prinde toamna la noi. Da, da, o fac pachet și să se întoarcă în bordeiul ei, s-o întindă câinii singură, c-așa ar merita.

Bunica Alinei a privit spre camera Micăi, cu mâinile în șold, și a continuat cu voce răstită:

— Că pe mine dacă mă mai cheamă careva s-o adun de pe jos, nu-l mai spală nicio apă. De nimica nu-i mulțumită, nimica nu-i convine, toată ziulica se vaită. Să zică bogdaproste c-am luat-o. Auzi, să se plângă la vecini c-o țin ca la închisoare, a zis, ridicându-și mâinile spre cer.

S-a întors spre drum, cu ochii la casa de vizavi. Bunicul s-a scărpinat în ceafă și a spus:

— A dat frica peste ea. O chinuie frica, a repetat bunicul.

S-a răsucit pe călcâie. Și-a scos țigara din gură și a privit sub streașina casei. S-a îndepărtat încet de gard, ținându-se de mijloc. Când a trecut pe lângă vișin, a întors capul spre Alina. Nepoata i-a făcut cu mâna, fără să se oprească din cântat.

— Uite, tataie, uite, mai am un pic și-ating casa, i-a strigat apoi.

— Frică, ce frică zici, mă? a întrebat tare nevasta de lângă gard.

Rămăsese cu mâinile în șold și gura întredeschisă. Bărbatul s-a oprit și a urmărit-o pe nepoată. Își plimba privirea după leagăn, înainte și înapoi. A scuturat țigara și i-a zâmbit:

— Frica, femeie, frica. Frica de somnu' ăl mare, a rostit răspicat după o clipă. Păi, tu te dai huța-huța și-asta mică stă singurică? a continuat cu voce blândă bunicul.

I-a făcut cu ochiul și a întrebat:

— Ce mămică ești tu, Alinuță, ce mămică? Lași plodu' singur și-ți arde de cântat, he-he.

O privea zâmbind, cu țigara îndreptată spre bebelușul de pe scaun. A tras un fum lung și a plecat.

De dimineață, Alina a deschis ochii și a apucat păpușa. A strâns-o la piept, lipindu-și buzele de capul ei gol. A murmurat:

— Scumpa lu' mama. Nu te lasă mama niciodată.

A scos boneta de sub pernă și i-a aranjat-o cu grijă pe cap. S-a ridicat pe marginea patului, dezbrăcându-și cămașa de noapte. A culcat bebelușul pe braț, împingându-i buzele spre pieptul ei gol:

— Papă, papă, ş̦ş̦ş̦, taci cu mama.

S-a apropiat de fereastră și a privit prin perdea. Peste drumul îngust care despărțea casele aliniate de-o parte și de alta, vecina Marga întindea rufe pe sârmă. Se apleca spre ligheanul așezat pe un scaun, apuca câte-o haină, o scutura de două-trei ori, ferindu-și fața, și le prindea cu clești, ordonate după mărime. A golit ligheanul și s-a grăbit spre casă, mișcându-l pe lângă corp. Fata a căscat și a mutat bebelușul la celălalt sân. Când a dat să plece, a zărit-o pe Mica. Se apropia încet din dreapta. A continuat să o urmărească atent prin geam, atingând cu nasul perdeaua. Străbunica făcea câte un pas, proptindu-se în baston. Pășea ca și cum o înțepa ceva în talpa dreaptă. Când a ajuns în dreptul grădinii de flori, s-a agățat de gard. S-a oprit lângă brad, pipăind stâlpul. Alina a ridicat păpușa și a lipit-o cu fața de